

BELI KROG4

8. PESNIŠKA ZBIRKA
SMILJAN TROBIŠ

BELI KROG

SMILJAN TROBIŠ
Lebanova 35
8000 Novo mesto
07 30 21 215
040 524 869
e-mail: smiljan.trobis@volja.net
spletna stran: www.smiljantrobis.si

Zakaj je mir
podoben vetru?
Šumi in pripoveduje.

PESEM

Vlečem niti,
na vsaki kot balon v vetru
pesmica visi.
In vlečem,
da bi vse,
kot mati otroke zbral
v lep večer,
ko zvon doni.
A pesmi moje
veter je poslal med srca,
izgubljam nitke,
sam sem v temi...
Nekoč poslani
k meni bodo angeli
in mi peli o ljubezni,
strahu, radosti...
Takrat mi bodo dali
niti v roke, iz njih se
nova pesem rodi,
pesem, ki jo pišem,
ki uhaja mi...

NENAPISANA PESEM

Bila je okno lahkote
iz sveta truda in teže.
Skoznjo sem videl.
Plava po meni in nič ne sili,
da bi bila zapisana ali izrečena.

MIR

Mir, ko je telo, kot da ga ni,
ko misel ne moti zvokov noči,
ko žareča bolečina popusti,
ko zaspiš tako lahno, da lahko umrl bi...

In se ne trudiš več, delo je končano,
zemlja se vrti, vse gre od sebe samo,
pustiš skrbi in misli za omamo,
čutiš, da je vse, kar je, le darovano...

Radost se približa v vzgibih tihih,
kot bi jo počasi pisal v svojih stihih,
resnica se rodi izpod plasti,
hudega več ni, le glas, ki reče: »Ali si?...«

MIR TAM

Mir me čaka,
srečuje me kot dober prijatelj,
poganja me.
Objema me, mi daje
in je povsod.

Svetloba in mir sta me danes popila.

Tih je čas...

V sebi končujem pesem.
Čas me nosi
s strastjo po miru.

Ne napadem z besedo
ne sanj ne sebe,
niti poezije,
sprostim se
in postanem
košček
vesoljne harmonije.

Doživljam pesem,
ki se širi čez vesolje
za vse čase.

Mene ni.

Rože so svetle,
tople od sonca.
Več so
kot iz zemlje pognalo seme-
so v vetru
zapisane sledi.

Mir me čaka
v skritih,
oddaljenih
umetninah
nekega drugega sveta.

ZAKAJ?

Kje je pot, z mojim jazom velbana
in tlakovana, dišeča po tebi?

Kje se dvigujejo stebri viaduktov
s kapniki skrivnostnih podob preteklosti?
Kje je načrt, zvit v svitek, zakopan?

Kje toplo dišeči dom, v svetlobi,
nezaznavni očem, a tako svoji?

Našel sem pot, a sebe nisem ne iskal ne našel.

PRIHAJA MIR

Vedno manj bo lagala tvoja duša
in lastni obraz ti bo vedno bolj podoben.
Utrujena moč počasi premaguje
tvojo sposobnost umika.
Staraš se.

Vedno manj te bo skrbelo,
kako boš živel med drugimi,
vedno bolj se boš cenil,
ker nisi čisto brez trpljenja
prišel do tu, kjer si,
nisi čisto brez modrosti
vozil svojega čolna med čermi -
in nisi nasedel.

V tebi se bosta srečali
utrujenost in resnica.
Nikoli ne boš več mlad
za druge,
postal pa boš mlad
v svojih preveč razkrivajočih očeh.

Lepota
bo zazvenela tudi v tebi,
postal boš lep starček
z dušo brez laži, da si mlad.
Zgoraj je sonce,
ki spočije le utrujene.
In zemlja da počitek
le resničnim.

Ločen, odtujen stvarstvu,
ki te je rodilo,
sanjaš svoj naslednji dan.

Tvoje noge so prešibke,
da bi nosile toliko sanj.

Zdaj boš lahko počival pod soncem,
na zemlji, ki te prijateljsko vabi,
da sedeš.

Nič posebnega se ne bo zgodilo.
Počasi boš zlezel pod svojo kožo,
brez mladostne prevzetnosti
boš začutil, da si obrnil pravi list,
ne da bi sam za to karkoli storil...

OB SCHERZU F. CHOPINA

Srce se je zganilo.
Brezno se je zapolnilo z goro,
ki je padla vanj v mesečini.

Zdaj tiho diha v tišini-
to majhno toplo bitje
nad temo v globini.

STATUS QUO

Trn v telesu,
strah v očeh,
molitev na ustnicah,
zlato v dlaneh.

Boj v mislih,
hrepenenje v noč,
zmagati za vsako ceno,
prošnja za pomoč.

Harlekin na glavi,
tu pa tam še smeh,
skrb do konca,
žalost - greh.

Nora misel,
aksiom je red,
vse uhaja -
in začenjam spet.

Vse je vprašaj,
trpljenje in zamera.
Kaj ko bi prosil...
Moj jaz umira.

Pozabiti sanje,
iti iz oblaka...
Stiska je moč
prenovljenega koraka.

Odločitev: znova vstati,
nastaviti dlani,
z zlatom v sebi plezati
v nove dni...

Ko se primem,
me udari kij,
v negotovosti visim
v mehkobi sanjarij.

Nihaji sreče.
Plezam trenutke.
Udarci, bolečine.
Popravljam osnutke...

PREMAGANO

Telesa ostanejo spodaj.
Svet je premagan z nami vred.
Tiho se odpirajo vrata.
Angeli se sprehajajo, kjer je bila prej materija.
Oblaki niso več rdeči in nežna modrina
se plazi po stropih naših soban,
med dvoranami veselja in miru.

Domači smo si,
da je toplo v naši modrih sobah!
Sveče plapolajo in pripovedujejo.
in nežna glasba polni mir,
Spet je poezija povsod.
Vsi s kozarci vina, pijemo počasi,
z urejeno mero dobrega.

Tiho se pogovarjamo, čeprav vsi že vemo vse.
Vedno več veselja, a nobenega hrupa,
vedno več sreče, a se navzven nič ne pozna.
Vedno več miru vedno bolj polnega življenja,
ki se je ustavilo, da bi zaživel trenutek.
Radi se imamo in vse je čisto,
naše želje so samo dobre
v modri dvorani pojočega miru.

Kakor je blagoslov razsvetlil temo,
tako zdaj razsvetljuje svetlobo,
vedno svetlejši smo, vedno bolj čisti,
vedno bolj mi - sami postajamo blagoslov.
In vse je belo in beli krog se širi in lepša
iz trenutka v trenutek;

beli krog postaja z nami vred belo, belo, belo...

2

Jutranji sij
napoveduje sonce.
Kaj pravi drugi konec neba?

NEUREJENOST

Nebo je polno ptičjega petja.
Jutro se zbuja,
zbira barve, ki jih bo nosil dan.
Noč se poslavlja
in medli v njegovo čistost.

Jutro je amfora
za temno vino
moje notranjosti,
za viharje, ki jih ni nikjer.
Mladi piš vetra
je prostor za
neraziskane sobane
moje hiše.
V njej so duše.
Zbujajo me sredi noči.

Ponujam jim prijateljstvo.
Tistih, ki se mi nasmehnejo,
ne znam imenovati.

Pustile so mi,
kar sem sam pustil njim.

Zdaj se prepirajo o tem, kdo sem,
čeprav me dobro poznajo...
Molim zanje,
čeprav je njihova nadzemeljska moč
večja od moje zemeljske ...

NAVELIČANO POLETJE

Drevi bo tiho zašlo sonce,
in oči, izgubljene
med morji in gorami,
se bodo umirile,
da spet bom videl vase.

Konec poletja,
ko smo se toliko smejali.

Današnji tihi žarki,
ki med oblaki se prebijajo,
mi ne bi prav nič pomenili,
če jim ne bi rekel:
Vi moja ste jesen,
vrnitev moja,
da bom preživel toplo zimo.

SPRAVA JESENI

Mir je, skoraj hlad,
bitka je minila,
zgodnja pomlad
se je po vročem poletju
v jesen spremenila.
Listje odpada,
vse je našlo svoj čas,
brez truda,
brez bolečine,
brez sile
je narava
narisala zadnji obraz.
Mir je, hlad
počiva med vejevjem,
kar bilo je,
je minilo
in spet bo.
Med razumom in vero
se na začetku in koncu
razpenja modro nebo.

STARANJE V JUTRU

Modre pokrajine
plavajo
kot oblaki nad zemljo.
Sonce sije nanje,
telo je vse težje-
duša vse lažja,
bolj božja,
vse bliže
modrim pokrajinam,
ki nad oblaki se pretakajo.

PUSTIM...

...oblakom
divjost lepote,
lepoto divjosti,
zemlji
njene razgibane sanje,
sanje razgibanosti,
razgibanost sanj,
pticam
njihovo oddaljeno višino,
visoko oddaljenost,
oddaljenost visokega,
vesolju
njegovo širino,
širino vesoljnosti
in vesolje širokega,
ljudem
njihovo globino in moč,
moč globin,
globino moči,
človeškim silam
bohotnost sil,
človeško nečimrnost,
zraku, da je zrak,
zrak zrači
zračenje zraka,
sebi,
da padem
in padam,
in ko bom vstal,
bom vstal jazu
med že in še ne;
soncu
sij nežnega,
nežnost sija,
bližini,
da je topla,
bližina toplosti,
toplo v bližnjem,
bližino v bližini,
drevesom

njihov pripovedujoči mir,
mir pripovedovanja,
pripovedovanje miru.

Mir je v meni
in jaz pripovedujem svoj mir,
ko puščam
oblakom, vodi, pticam in vesolju
VSEMIR.

V JESENSKEM VEČERU

Popustile so žareče grožnje dneva,
strah se je umaknil v čisto noč,
večer me v topel mir odeva,
čas sam prinesel je pomoč.

Le malo še in našel bom resnico,
poljubljal jo bom s srcem na oči,
zaprl jo bom v kletko misli kakor ptico,
dokler mi v svobodo ne ubeži.

Tako sem sam, v sanje vklenjen,
resnica bi rešila moje dni,
a krog verige- ta je večno sklenjen,
in volje misli mi ne odpusti...

In ko mir jesenskega večera
tišino mi prinese in odprem oči,
spoznam, da pred menoj razpira
se razpelo, ki mi tiho govori...

3

Po neometanih zidovih
se lovijo sence
tvoje prisotnosti.

OB KONCU MLADOSTI

Srce je hrepenelo
po mladem dekletu,
a oči so zapirale pot grehu.
Besede nepomembne,
smeh topel, prisrčen;
čokoladni bonbon- nedosegljiv,
a če bi človek tvegala...

Sram je popuščal, vino je teklo,
misli so se urejale v opoju.
Mislil sem le na čokoladni bonbon,
ki bi odtehtal vse drugo.
A vse je ostalo pri kitari in vinu.

Tiščal sem se k sebi,
da bi bil moj jaz močnejši.

Sam sem- čudovito srečen.
Boli me le sladki okus
čokoladnega bonbona v ustih,
natopljenega s slovesom.

STRAH

Čutil sem človeka
za tvojimi očmi.
Moj pogled
je gledal navznoter
in ni pustil,
da bi vzljubil tvojo podobo.
Obrnila si se navzven,
v sanjave pokrajine
zorečih srečnih iluzij.

Vsak na svoji obali sva stala
in nihče od naju
ni tvegala svojega bogatega miru.

IZVIRČEK

Najprej ne veva, kam.
Malo na sprehod. Obujeva se,
se pripraviva na dotike narave.
Zaželim si dotakniti Gorjance.
Ti si zaželiš vode za žejno telo.

Hodiva, potiva se, dihava globoko.
Odpirava se,
da bi preživela napor.
Potem najdeš. Me pokličeš:
V temni kotanji izvir!

Domov greva prijetno zadihana,
po travniku, ki ga poji voda iz izvira.

POPOLNA NAVAJENOST

Ležala je ob meni.
Mir njenega diha
je vlival pogum
in misli so se srečevale
v globokih pogledih.
Nisem se bal
njenega srca,
ker so bile besede,
ki jih je govorila,
počasne in domišljene.

ONA

Mehko hodi,
da ne bi ranila oči.
Zamišljen pogled
se izgublja v temi.

Topla tišina,
ko molči.
Poslušam njene
ljubeče poti.

IZVIR

Mrzli curek pere gozd,
izgublja se vanj.
Tvoj obraz, brez oči, brez ustnic,
in lasje, kjer pada voda.
Okrogli kamen, mehak spomin.
Ti v izviru.
Zabrisana podoba,
obraz z onega sveta.
Ne vem več, kdo si.
Le tvoj obraz v kamnu
mi hladno žubori.

MIDVA

Najina dogajanja
so zelo daleč
od tišine dreves,
ki čakajo dneva,
ožarjena z mesečino.
Najine besede so
moč v vesolju in volja, ki rani.
Kje so najine tišine
utihnenih besed,
ko sva se pogovarjala
s spoštovanjem,
brez senc,
ki jih delajo čudni oblaki?

NAJINA RAZDALJA

Tam te čutim, kjer si,
ne da bi kaj mene bilo zraven.
Ne spiš več, a vse v tebi spi,
ni te še prebudila pomlad
z gorečim soncem
in žarečim cvetjem.

Manjka ti moja topla roka,
ki vzdrhtiš ob njenem dotiku
in se prebudiš v nasmeh,
in moj glas,
ki v njem previdno začutiš
zastrtje.

Najino veselje je prehitelo
pesem ptic in domačnost
daljna hrepenenja.

Nemir jutranje teme premagava
in se dotakneva barv,
ki jih prinaša sonce.

PADEC VOLJE

Noži so zasekali v prihodnost,
ko je razum popustil telesu.

Čas pa se je smejal s svojimi leti
in trajal kot reka,
ki ne more več v izvir
in nikoli več ne bo mlada.

Zelenje travnikov se je razlilo
po potnem čelu
in bolečina je šla do obisti.

Vmes so vrata.
Ločijo telesi,
misel pa je le ena,
smiselna do najglobljih vprašanj,
nikoli izgovorjenih.

Stena med toplino in domačnostjo,
med neizgovorjeno mislijo in zelenjem,
ki ob reki vabi v preteklost.
Vzgibi topline segajo skozi stene,
skozi odprta vrata...

Čas pa traja kot dolga noč,
da boli slutnja konca
v daljnem jutru.

JAZ TU– TI TAM

Slišim tvojo misel,
ko me čakaš sama v temi.
Tvoja misel se mi bliža,
tvoj križ v srcu me boli.

Prišel bom k tebi, ko ugasne sveča,
trepet skrbi me bo pripeljal tja,
in tista tiha, večna sreča
naju zajela bo oba.

Upiram se, a klic tvoj je močan,
da v meni misel le še blodi,
dokler ne bom ob tebi, bom bolan,
saj silna moč mi misel vodi.

Rad bil bi tu, v tem toplém miru,
in srečo v sebi našel sam,
rad klicu bi uprl se in nemiru,
a nisem tu, zdaj sem pri tebi tam.

Ne morem več. Pošiljam ti besedo
prijazno, tiho, polno nežnosti,
saj nisi mene klicala in mojo bedo,
ampak ljubezen mojo, ki ječi.

Zato ustavim se sredi poti,
počakam, da bi si spočil,
dokler v meni sveča še brli-
ko bo ugasnila, se bom v up izlil.

SI IN TE NI

Ko te pogledam v oči,
jih ne zapreš -
ne zavrneš me:
umakneš jih tja,
kjer počiva morje-
tvoja in moja globina.
Mnogokrat se moraš umakniti,
da požeruhi ne ranijo
večnega v tebi.
Morje pa je veliko in te pokrije,
ko sama s seboj
preživljaš temne trenutke.
Tvoja igra ni igra.
Znamenje je,
da tvoj duh prekipeva
in da ga ni umazalo meso.
In če sva samo duši,
naju ni,
a toliko bolj sva.
Igraš za ljubezen,
ženska si, morje,
in moški je reka,
ki se steka v tvoje globine:
lahko te pahne v prepad,
ti pa se znova rodiš zanj.
Lahko te rani,
ti pa le strmiš in ga občuduješ;
zakaj ljubiš ga.
Valovi tvojega koščka morja
so poezija,
vršiš kot veter
in poganjaš bele pene.
Mene pa viharji in strele
ranijo do dna,
zakaj globoka,
neodtekla reka sem,
v kanjonu ujeta.
Ti pa si in te ni,
sem in me ni.
Zreva navzgor, med zvezde,
zakaj morje se ponoči umiri

in odseva, kar je v nas.
Padci so le valovi
in besede valovi,
naša srečanja valovi.
Ti pa, kot praviš,
v majhno skledico
loviš igrive žarke
in jih lepiš na svojo žalost.
V morje se zapisujejo spoznanja
in ponoči zažarijo v zvezdah.
Reka pa teče naprej,
in morje jo sprejme,
zakaj napaja se
z njeno bolečino,
ki se umiri v njegovih globinah.
Nikoli več se ne boš spotaknila
ob lastne meje,
zakaj ograje so le namišljene.
Misli na morje in na reko,
na zvezde, na bele pene valov
in se spočij v topli globini,
kamor se že dolgo zatekaš!

OBLAK

Na poti sem zašel v oblak.
Topel in prijeten je bil,
moral sem postaviti hišo,
da je oblak lahko stanoval pri meni.
Stene so ga branile pred požrešneži.
Nisem odpiral oken, da ga ne bi odpihnil veter.
Ko sem odhajal od doma, se je držal moje kože
in moje obleke in moral sem skrivati oči,
da ga ne bi ranili. Ko sem se veselil,
sem moral paziti, da ga ne bi s smejanjem razgalil.
Dajal mi je toplino, varnega sem se počutil ob njem.
Hiša pa je bila zaprta, prijatelji niso več hodili k meni.

Ostal sem sam z oblakom, si krajšal čas s pesmimi,
ki sem jih pisal o njem. Rekel sem mu: Jaz.
In nikoli si nisem upal iz hiše brez njega,
saj se brez jaza ne da živeti. Tako sem mislil.

Potem sem nekega dne bral pismo,
ki je prišlo od nekod iznad oblakov.
Naročalo mi je, naj se odpovem samemu sebi,
da bi lahko ljubil.
Ne vem še, če ne bom nekega dne
odprl oken, ko bo najbolj pihalo.
Ne vem, če bom še skrival oči.
Ne vem, če ne bom nekega dne pustil svojemu veselju,
naj se razigra, pa čeprav bo topli oblak razočaran odšel.

4

V naročju zvezd
bom danes pustil
svoje breme.

SPREJETJE

Dolge so poti
do svetosti.
Padec jim je ime
in njegov vzgon.
Prepustijo se mōči,
ki vrti vesolje.
Zaokrožajo se
do cilja.
Nihanja se umirijo
v tišino, ki vzdrhti.

MOLITEV

Kaj sploh hočem,
me sprašuješ,
jaz pa bi le
v tebi rad počival,
zastrl utrujene oči,
smehljal v tvoji se gotovosti.
Naj bom tam, kjer si,
v moji najbolj skriti kamrici...
Bodi z mano,
naj te spet začutim
kot topel mir;
vem, da hodiš tam,
kjer mene ni,
dan počitka
naj v tvojo
se prisotnost spremeni.

ZAVESA

Ne pusti mi
videti Neba,
a prosojna prepušča
slutnjo onstranskega.
Njene prozorne beline
spuščajo žarke veselja
do globokega dna -

V soseščini imam Prijatelja.
Pride, opere zaveso
in mi jo da,
vso novo in čisto,
da ne zgorim v bleščavi ali temi,
ampak v miru svetlobe
počivam
z mislimi njegovega Duha.

OGENJ

Ljubim, gorim,
ne morem moliti,
zakaj plamen je molitev sam po sebi;

Sprejemem ga, zakaj drugače
ne morem povezati
ognja, sebe in Stvarnika, pustim,
da me nosi vroči veter nad ognjem,
plavam v lastnih plamenih.

Preplavlja moje bitje,
ta ogenj,
močnejši je od mene,
in me vodi po nedoumljivih
poteh prostranstva.

V TOPLINI NOČI

Nemir je sedel v lunine žarke
in pripoveduje o moji bolečini
Njemu,
ki ga še nihče ni razumel.
Meni,
ki me še nihče ni razumel.
Zrak diši po toplini,
ki trepeta,
polna domačih zvokov,
Stene pa trdne-
Ah, ta varljivi občutek varnosti!

ZAHVALA ZA MIR

Gozdovi šumijo vsenaokrog,
mesečina ljubi brez strasti.
Ta bogati mir, ko sem s Teboj,
je kot studenec čiste vode,
vrelec, ki se v njem kopajo angeli
in preletavajo jezero.

Brez besed teče izvir
in njegov nemir
je še lepši od miru.

Tvoj dih,
šumenje v drevesih,
radodarni tok voda in pozabljiva luna.
Ljudje.
Očiščeni so bili v mojem trpljenju.

Čez vse je moja ljubezen,
v kateri Ti v meni in po meni ljubiš Sebe.

Tiho sedim pred Teboj, pod Soncem,
za valovi morja sredi noči.

RESNICA

V vetru
se resnica prebudi
in se nežno
vate spremeni,
da ne veš več,
ali je ona
ali si ti...

ZVEZDA IN ANGEL

Zvezdi sem rekel:

»Pojdi nazaj, da boš spet čista sijala
na večernem nebu,
svoboden te bom gledal.«

In angelu: »Prihajaj samo ob nedeljah,
da bom lahko dihal zrak zemlje
in se te ob koncu tedna veselil.«

Prijatelji me sprašujejo:

»Kje je tvoja zvezda?« -
ne morejo slediti mojemu pogledu v nebo.

In: »Kje je tvoj angel?« - saj vedo,
kako globoko mi je sedel v srce.

Ostal sem sam in čist.

Zvezda se mi leskeče z neba,
kaže mi skrivnosti tisočev drugih zvezd,
da sem lahak ob njih.

Angel moli z mano.

Ob nedeljah greva na sprehod.

TUJEC

Mimo vodijo poti,
iz sanj v sanje.
V neznano so zavrte oči.
Morda v srce sveta,
v odpuščanje...

BELI KROG

Sredi tarče je bel krog.
Okrog so krogi
mojega življenja.

Beli krog
je ljubezen, ki je Bog.
Okrog se vse dogaja-
in končuje in začenja.
Cilj je središče.
Zadenem, zgrešim,
vedno bolj znam,
vse bolj za beli krog živim.

KAZALO

1

PESEM
NENAPISANA PESEM
MIR
MIR TAM
ZAKAJ?
PRIHAJA MIR
OB SCHERZU F. CHOPINA
STATUS QUO
PREMAGANO

2

NEUREJENOST
NAVELIČANO POLETJE
SPRAVA JESENI
STARANJE V JUTRU
PUSTIM
V JESENSKEM VEČERU

3

OB KONCU MLADOSTI
STRAH
IZVIRČEK
POPOLNA NAVAJENOST
ONA
IZVIR
MIDVA
NAJINA RAZDALJA
PADEC VOLJE
JAZ TU- TI TAM
SI IN TE NI
OBLAK

4

SPREJETJE
MOLITEV
ZAVESA

OGENJ
V TOPLINI NOČI
ZAHVALA ZA MIR
RESNICA
ZVEZDA IN ANGEL
TUJEC
BELI KROG

Smiljan Trobiš: Beli krog

Nova, osma pesniška zbirka Smiljana Trobiša nosi simbolni naslov Beli krog. Avtor je sam v eni pesmi v zbirki lepo in točno pojasnil ne le naslov, ampak tudi pravi vir in vsebino zbirke. Takole pravi: »Sredi tarče je bel krog. Okrog so krogi mojega življenja. Beli krog je ljubezen, ki je Bog.«

Ponavljam tako še jaz za njim o njem: so krogi in je znotraj njih beli krog. V teh krogih in v tem krogu se pesnik rahločuten, zamaknjen vase in v silnice stvarstva giblje s čustvi in videnji iščočega bitja, da bi z besedo poimenoval skrivnost. Misel, ki je več kot misel, ki je molitev in čutenje poziva, drsi po krogih navznoter in k luči. Tiha je, zamaknjena, obsijana z milostjo iskrenih otrok, romarjev ali angelov z darom: Sem in pojem. Sredi stvarstva stojim in v sebi, gorim in ta plamen je molitev. Tako poje, v tem dihu, v takem stihu. Na koncu zbirke se beli krog širi in lepša tako, da se razlije v temo in vse, vse, vse, s pesnikom vred, je bolj čisto in svetlejšo. Nad črnim prevlada belo.

O tem belem, ki je ljubezen in ki je Bog, poje Trobiš v zanosnem, mestoma himničnem verzu, ki lovi neznano, skrivnostno, poje od blizu in daleč, zmeraj zavzeto in zmeraj obložen s sanjami, enako ko poje o ljubljeni ženski ali ko pripoveduje vsakdanje človeške reve in radosti. Kajpak je še najbolj ujet v kroge, ko se izpoveduje. Ni le obložen s sanjami, obdarjen je z nenavadnim pogledom, ki strmi za videzom in onkraj otipljive resničnosti. Drsi po svojih krogih sveta, ki ni zmeraj prav od tega sveta. drsi k svetlobi, tudi če poje o temi ali o oblaku. Ta mu je prijatelj, ki domuje pri njem in sta si podobna. Svetlobo izpričuje tudi ko poje, da je on tu in ona tam, saj ju pesem veže v duhovno sožitje, v pojočo tišino.

Rekel bi, da je prav to osnovna drža pesnika in pesmi v Belem krogu: Zbranost, zamaknjenost v nenavadno, v skrivnostno. v mistično. Iz zemeljske resničnosti drsi kot po obodu mavrice, oblaka, sonca ali teme, ven in vase, zamišljeno prisluškujoč veselju in sebi. In res: najdeva stik, zvok, glas, stih kot od nekod, kjer biva božje.

Ta Trobiševa zamaknjenost v duhovnost je po otroško iskrena, verujoča in čista. Zaznava pokrajino, napolnjeno z darovi, ki so ponujeni vsakomur, a jih mnogi ne vidijo. Trobiševa čistost pogleda je obdarovana: za dolinami vseenosti, za hribi vsakdanjosti, za prvim in za vsemi drugimi krogi iskanja in sanj je beli krog in je gora skrivnosti. Vidiš jo in jo opevaš, ko se povzpneš nanjo, umolkneš, ali kot pravi Trobiš, obrneš list. Zdaj jo še gleda, vidi, opeva in tako kot gre ob nedeljah angel z njim na sprehod, hodi k tej svoji popolnosti.

Seča, 12. 7. 2006

Tone Pavček

Avtor zbirke: Smiljan Trobiš

Izbrala, uredila in lektorirala: Marjanca Kočevar